

Miquel Serra: «En aquest disc xerr de sensacions de soledat i desempar»

Només un any després de la darrera referència discogràfica del cantautor mallorquí, Miquel Serra ofereix 'Las Hayas Arce'

Miquel Serra i Armand Las Hayas Arce recreant la portada d'*A Star Is Born* | Joan Forteza

Las Hayas Arce (Foehn Records, 2023) és el nou disc de **Miquel Serra**, estat durant les sessions de gravació de l'anterior i premiat disc *Una casa és pànic* (Foehn Records, 2022). Tot i que l'ha treballat colze a colze només amb el tècnic de so Sergio García Pérez, ha convidat a participar-hi col·legues com com el manacorí Jorra Santiago (**Jorra i Gomorra**), Miquel Perelló, **Pep Toni Ferrer** o **Joan Miquel Oliver** a "La sala oberta", els il·lustradors de diferents generacions MAX, l'artista txeca afincada a Mallorca Alice Oplatková i l'artista postporno de la vila de Sant Joan, Lluïsa Febrer, o l'activista ecologista Margalida Ramis.

En la caràtula reproduïxes la portada d'*A Star Is Born* de Barbra Streisand i el Kris Kristofferson. N'ets fan dels dos o d'algun dels dos i/o com va ser aquesta tria?

La veritat és que no, ni conec les cançons que hi ha. Som un retrògrad, encara que no fins a aquest punt. Fer una portada així era una idea que me rondava de feia temps. La sessió de fotos amb Joan Forteza va ser ben divertida.

Aquest disc està dedicat a l'Armand, que apareix a la portada?

L'Armand és un bon amic, i molt fotogènic. No és la meva parella, però si jo fos gai seria una bona elecció, i ell ja ho sap. Té un nom molt musical, Armand Las Hayas Arce, i aquesta era una forma de tenir un gest amb ell.

Tant 'Una casa és pànic' com 'Las Hayas Arce' responen a una mateix sentiments o són moments diferents?

Són moments diferents: les lletres d'un disc i altre tenen poc a veure. A *Las Hayas Arce* xerr de sensacions de soledat i desempar. Era una època bastant fosca... res que ningú no conegui.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=mwFbeuYaQ30>

El títol de disc 'petit' però la música té com una sensació d'amplada, d'ambient important. N'és un exemple "La sala oberta".

Li dic així perquè no hi ha banda i les lletres són més introspectives, el vam gravar en Sergio i jo a ca seva. "La sala oberta" va ser un exercici de cançó de sonoritat més moderna del que acostum. Per això vam recórrer a sons prou ambientals. Tenia clar que no volia un disc de guitarra i veu, que tingués amplitud, un disc de teclats i, com dius, ambient horitzontal.

Quina música escoltes actualment?

Doncs estic un pèl decebut amb el so imperant. Me costa trobar melodies captivadores, que és el que per jo ha de tenir una cançó pop. Hi ha molta producció, bases, recitats urbans o actualitzacions de músiques tradicionals... i tot això m'interessa poc. Així que mir molt enrere; m'estic quedant desfasat de bon de veres. Fa poc vaig llegir *Yeah yeah yeah (La historia del pop moderno)* d'en Bob Stanley (en castellà a l'editorial Turner, edició del 2015), que és molt recomanable, i xerra d'un caramull de bandes que no coneixia de res, va ser ben refrescant.